

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 239/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CLEAN ENERGY TRADE, s. r. o., Ferienčíkova 18, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou BUŽEK & TEREM advokáti, s. r. o., Mariánska 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Bužek, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. OS BA II-V-82-1/2014 z 12. decembra 2014 v spojení s príkazom Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. IPO-V-308/2014-BA II z 11. decembra 2014, ako aj príkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. OS BA II-V-83-1/2014 z 12. decembra 2014 v spojení s príkazom Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. IPO-V-307/2014-BA II z 11. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CLEAN ENERGY TRADE, s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CLEAN ENERGY TRADE, s. r. o., Ferienčíkova 18, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. OS BA II-V-82-1/2014 z 12. decembra 2014 v spojení s príkazom Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. IPO-V-308/2014-BA II z 11. decembra 2014 (ďalej len „príkaz 1“), ako aj príkazom okresného súdu sp. zn. OS BA II-V-83-1/2014 z 12. decembra 2014 v spojení s príkazom okresnej prokuratúry sp. zn. IPO-V-307/2014-BA II z 11. decembra 2014 (ďalej len „príkaz 2“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že na základe žiadosti o právnu pomoc „*Štátnej prokuratúry pri Súde v Miláne spisovej značky P. P. 31659/13 zo 4. decembra 2014 vo veci trestného konania vedeného na území Talianskej republiky pre trestné činy podľa článku 416 Trestného zákonníka..., článku 2 a 8 zákona z roku 2000..., článku 10 zákona 74 z roku 2000...*“ podanej v zmysle Dohovoru Organizácie Spojených národov proti nadnárodnému organizovanému zločinu (ďalej len „dohovor OSN“), ktorá bola odôvodnená tým, že v Talianskej republike sa proti sťažovateľke, ako aj iným obchodným spoločnostiam, vedie „*vyšetrovanie*“ v súvislosti so závažnými daňovými podvodmi spáchanými v sektore trhu energetiky, osobitne v oblasti obchodovania s emisnými certifikátmi zavedenými smernicou 2003/87/ES a energetickými certifikátmi zavedenými smernicou 96/92/ES, pričom dosiaľ zistené skutočnosti potvrdzujú dôvodné podozrenie, že finančné prostriedky nachádzajúce sa na dvoch konkrétne špecifikovaných bankových účtoch sťažovateľky vedených [REDAKOVANÉ] sú výnosom

z trestnej činnosti, a je predpoklad ich prepadnutia alebo zhabania, boli príkazom 1 a príkazom 2 vydanými podľa § 551 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku predbežne zaistené finančné prostriedky sťažovateľky nachádzajúce sa na týchto bankových účtoch, a to až do sumy 613 608 131,46 €, ako aj finančné prostriedky, ktoré budú na tieto účty pripísané po dni zaistenia, a zároveň bola sťažovateľke zakázaná akákoľvek dispozícia so zaistenými finančnými prostriedkami.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že „z Príkazov nevyplýva, na základe akých skutočností Príkazy vydával prokurátor a nie sudca pre prípravné konanie, keďže odôvodnenia Príkazov neobsahovali žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali splnenie zákonnej podmienky neodkladnosti rozhodovania prokurátorom namiesto sudcu pre prípravné konanie, ako to vyplýva z ust. § 551 ods. 1 Trestného poriadku. Potom v tomto smere je nepreskúmateľné, či vôbec príkazy vydal príslušný orgán verejnej moci.“. Okresnej prokuratúre pritom sťažovateľka vytýka, že „oba Príkazy ňou vydané nespĺňajú ústavnú požiadavku riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Ak je odôvodnenie príkazu len formálne, a nie sú v ňom uvedené žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré viedli k jeho vydaniu, a text odôvodnenia obsahuje len zákonom stanovené podmienky vo všeobecnej rovine, takýto spôsob odôvodnenia treba považovať za zjavne neodôvodnený.“. Čo sa týka potvrdenia „Príkazov sudcom Okresného súdu Bratislava II, tieto nespĺňajú náležitosti rozhodnutia súdu“, pretože „podľa ust. 162 ods. 1 Trestného poriadku mohol sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o potvrdení príkazu len formou uznesenia, čo však neurobil..., preto jeho rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 176 Trestného poriadku“. Podľa názoru sťažovateľky „potvrdenie príkazu prokurátora sudcom pre prípravné konanie je rozhodnutím súdu sui generis..., ktoré musí spĺňať náležitosti rozhodnutia súdu, a to výrokovú časť, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. V danom prípade však potvrdenia ako rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava II tieto zákonné náležitosti neobsahujú, t. j. sú neodôvodnené, a tým aj nepreskúmateľné.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že príkazom 1 a príkazom 2 bolo porušené jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aby uvedené príkazy zrušil. Okrem toho sťažovateľka žiada priznať finančné zadostučinenie v sume 20 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru príkazom 1 a príkazom 2, na základe ktorých boli predbežne zaistené finančné prostriedky sťažovateľky nachádzajúce sa na dvoch jej bankových účtoch.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde.

V rámci skúmania procesných podmienok však ústavný súd zistil, že k sťažnosti nebol pripojený dôkaz o doručení príkazu 1 a príkazu 2 sťažovateľke, ktorá v tejto súvislosti uviedla len to, že príkaz 1 a príkaz 2 „*nám boli doručené dňa 18. 12. 2014*“.

Ústavný súd už v uznesení sp. zn. III. ÚS 90/03 z 26. marca 2003 vyslovil, že:

„1. Pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, nie však jeho právnomu zástupcovi.

2. Pokiaľ pre posúdenie lehoty dvoch mesiacov na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov nie je rozhodujúcou iba samotná právoplatnosť rozhodnutia, ale aj doručenie jeho odpisu sťažovateľovi, potom zákonnou náležitosťou sťažnosti podľa § 50 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov nie je iba pripojenie kópie právoplatného rozhodnutia, ale aj dôkazu o doručení jeho odpisu sťažovateľovi.“

To, že pre účely posúdenia dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nestačí v sťažnosti uviesť dátum, kedy sťažovateľ to-ktoré rozhodnutie všeobecného súdu prevzal, zdôrazňuje ústavný súd aj v civilných veciach, pričom aj v uznesení sp. zn. III. ÚS 441/2013 z 26. septembra 2013 judikoval, že rozhodnutie všeobecného súdu, na ktorom nie je riadne vyznačený dátum nadobudnutia jeho právoplatnosti, nemožno považovať za zodpovedajúce uvedenej zákonnej požiadavke.

Nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľky nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, III. ÚS 26/2016). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05).

V danom prípade však ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľku na odstránenie vytýkaného nedostatku, pretože z predloženého príkazu 1 a príkazu 2 zistil, že ňou uplatnená argumentácia nie je spôsobilá spochybniť závery okresnej prokuratúry a okresného súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s príkazom 1 a príkazom 2 ústavný súd poukazuje na to, že obsahom práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie toho-ktorého orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Obsahom označeného práva je totiž požiadavka, aby postup týchto orgánov bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptateľný a aby ich rozhodnutia bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, resp. iných orgánov verejnej moci, pretože právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa orgány verejnej moci vo svojich záveroch nestotožnia s požiadavkami a predstavami účastníka konania (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd konštatuje, že z čl. 1 dohovoru OSN, ktorý pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť 2. januára 2004, resp. vo vzťahu k niektorým jeho ustanoveniam platnosť 9. augusta 2006, čím ju zaviazal vykonávať svoje záväzky podľa tohto dohovoru v súlade so zásadami zvrchovanej rovnosti a územnej celistvosti štátov a zásadou nezasahovania do vnútorných záležitostí iných štátov, vyplýva, že jeho cieľom je pomôcť pri spolupráci v efektívnejšom predchádzaní nadnárodnému organizovanému zločinu a v boji proti nemu.

Dohovor OSN vo svojom článku 18 bližšie upravuje „Vzájomnú právnu pomoc“, čo (okrem iného) znamená, že štáty, zmluvné strany, si navzájom poskytnú čo najširšiu mieru vzájomnej právnej pomoci pri vyšetrowaní, stíhaní a súdnom konaní týkajúcom sa trestných činov, na ktoré sa vzťahuje tento dohovor, podľa článku 3 a vzájomne si poskytnú podobnú pomoc, ak dožadujúci štát, zmluvná strana, má rozumné dôvody predpokladať, že trestný čin podľa článku 3 ods. 1 písm. a) alebo b) má nadnárodný charakter vrátane prípadov, ak obeť, svedkovia, príjmy, prostriedky alebo dôkazy o takomto trestnom čine sa nachádzajú v dožiadanom štáte, zmluvnej strane, a ide o trestné činy s účasťou

organizovanej zločineckej skupiny... Štáty, zmluvné strany, zároveň môžu odmietnuť poskytnutie vzájomnej právnej pomoci podľa tohto článku z dôvodu chýbajúcej obojstrannej trestnosti.

Zo sťažovateľkou predloženého príkazu 1 a príkazu 2 vyplýva, že okresná prokuratúra vychádzajúc zo žiadosti zmluvnej strany Dohovoru OSN o právnu pomoc, v ktorej bola výslovne vznesená požiadavka „o urgentné vybavenie dožiadania“, zistila, že „skutok kvalifikovaný ako zločinecká skupina podľa článku 416 Trestného zákonníka, vykazuje znaky zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona“, preto s konštatovaním, že „v danom prípade sa jedná o vec, ktorá neznesie odklad“, vydala podľa § 551 ods. 1 a 3 Trestného poriadku príkaz, ktorý následne okresný súd potvrdil podľa § 551 ods. 2 a 3 Trestného poriadku.

Podľa § 551 ods. 1 Trestného poriadku za podmienok ustanovených v medzinárodnej zmluve môže súd na základe žiadosti cudzieho orgánu na návrh prokurátora rozhodnúť o predbežnom zaistení hnutelných vecí, nehnuteľných vecí, peňažných prostriedkov na účte v banke, v pobočke zahraničnej banky, cenných papierov alebo iného majetku, ktorý sa nachádza na území Slovenskej republiky, je určený na spáchanie trestného činu, na jeho spáchanie bol použitý alebo je výnosom z trestnej činnosti a predpokladá sa jeho prepadnutie alebo zhabanie. Ustanovenia § 95 ods. 3, 4 a 6... sa použijú primerane.

Podľa § 551 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu podľa odseku 1 je príslušný rozhodnúť okresný súd, v ktorého obvode sa nachádza majetok, ktorý sa má zaistiť.

Podľa § 551 ods. 3 Trestného poriadku ak vec neznesie odklad, prokurátor môže vydať príkaz podľa odseku 1, ktorý musí najneskôr do 48 hodín potvrdiť sudca príslušný podľa odseku 2, inak stráca platnosť.

Ústavný súd konštatuje, že citované zákonné ustanovenia upravujú špecifickú formu právnej pomoci, ktorou sa pomocou inštitútu zaistenia majetku, ktorý má vo svojej podstate charakter „predbežného opatrenia“, vykonávajú ustanovenia rôznych medzinárodných

zmlúv uzavretých Slovenskou republikou nielen v rámci európskeho, ale aj celosvetového priestoru pre účely trestného konania vedeného v cudzom zmluvnom štáte proti tej-ktorej fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktorej majetok sa nachádza na území Slovenskej republiky. Dočasnosť tohto inštitútu ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečné a definitívne majetkové rozhodnutie orgánu verejnej moci, pretože vydanie takéhoto rozhodnutia sa očakáva až vo viac či menej vzdialenej budúcnosti vzhľadom na právnu a skutkovú zložitnosť toho-ktorého trestného prípadu.

Posledná veta § 551 ods. 1 Trestného poriadku pritom zreteľne odkazuje na primerané použitie ustanovení § 95 ods. 3, 4 a 6 Trestného poriadku, a to:

Podľa § 95 ods. 3 Trestného poriadku príkaz musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. Uvedie sa v ňom aj suma v príslušnej mene, na ktorú sa zaistenie vzťahuje, pokiaľ ju v čase rozhodovania o zaistení možno vyčísliť. V príkaze, ak nerozhodne predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor inak, sa zakáza akékoľvek dispozície so zaistenými peňažnými prostriedkami až do výšky zaistenia.

Podľa § 95 ods. 4 Trestného poriadku zaistenie sa nemôže vzťahovať na peňažné prostriedky, ktoré sú potrebné na uspokojovanie nevyhnutných životných potrieb obvineného alebo osoby, ktorej boli zaistené, na uspokojovanie životných potrieb osoby, o ktorej výchovu alebo výživu sú obvinený alebo osoba, ktorej boli peňažné prostriedky zaistené, povinní sa podľa zákona starať.

Podľa § 95 ods. 6 Trestného poriadku príkaz podľa odseku 1 alebo 2 sa vždy doručí banke, pobočke zahraničnej banky alebo inej právnickej osobe, alebo fyzickej osobe, ktorá disponuje peňažnými prostriedkami, a po uskutočnení príkazu aj osobe, ktorej peňažné prostriedky boli zaistené.

Trestný poriadok vo svojom ustanovení § 162 výslovne upravuje príkaz ako samostatnú formu rozhodnutia súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní s tým, že v ustanovení § 181 Trestného poriadku špecifikuje aj jeho obsahové náležitosti.

Ústavný súd opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy s dôrazom na špecifický charakter sťažovateľkou napadnutého konania okresnej prokuratúry a okresného súdu po preskúmaní ňou predloženého príkazu 1 a príkazu 2 dospel k záveru, že vznesené námietky týkajúce sa formálnych a obsahových nedostatkov týchto príkazov nie sú z ústavnoprávneho hľadiska relevantné. Príkaz 1 a príkaz 2 boli vydané vo forme zákonom upraveného druhu rozhodnutia, z ktorých výrokov a odôvodnení vyplýva, že okresná prokuratúra a okresný súd ako vecne, miestne aj funkčne príslušné orgány verejnej moci k právnemu záveru, ktorý bol východiskom ich rozhodnutí, dospeli systematickou aplikáciou a výkladom medzinárodnej zmluvy a relevantných právnych noriem Trestného poriadku, ktorý patrí do ich výlučnej právomoci a ktorý podľa názoru ústavného súdu je logický a nepopiera účel ani význam uvedenej právnej úpravy. Z pohľadu garancií zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy preto ústavný súd hodnotí kvalitu príkazu 1 a príkazu 2 ako ústavne konformnú a konštatuje, že závery, ku ktorým okresná prokuratúra a okresný súd v týchto príkazoch dospeli, v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi príkazom 1 a príkazom 2 a základným právom sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, porušenie ktorého namietala, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z príkazu 1 a príkazu 2 rovnako nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by v tomto štádiu konania mohlo dôjsť k nepripustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť aj v tejto časti.

Čo sa týka námietky porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na zdôraznený predbežný charakter príkazu 1 a príkazu 2 nedisponuje právomocou na prerokovanie tejto časti sťažnosti, pretože o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti sťažovateľke budú v konečnom dôsledku rozhodovať súdy Talianskej republiky v konaní vo veci samej, v ktorom existuje aj spomínaný predpoklad vydania meritórneho rozhodnutia. Keďže

ochrany označeného práva sa sťažovateľka môže účinne dovolávať pred súdmi v Talianskej republike, rovnakej ochrany sa vzhľadom na princíp subsidiarity vplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2016